

BARCELONA. GREC 1988

A Barcelona parlar del Grec és parlar de l'etern i majestuós escenari ubicat a la montanya de Montjuïc. Però també és sinònim de bons festivals, ja que durant el mes de juliol tota la capital viu a l'entorn del macro festival, oferint tot un llarguíssim reguitzell de les més variades representacions artístiques, des del teatre a la dansa i el ballet, fins tot tipus de música com pot ser òpera, clàssica, jazz, salsa, cançó, etc. etc.

Però nosaltres, sense menysprear les altres activitats, ens hem de referir al que ens atany de més aprop, que és el jazz i tot el que es mou i es capgira al seu voltant.

Abans de res cal esmentar que, per no incloure tots els estils que poden entrar en el terme jazz (que no swing, per no ferir susceptibilitats) hem volgut concretar amb quatre fórmules, que les considerem importants dins l'extens aspecte en el que ens belluguem.

Sense més dilacions i elucubracions entrem doncs en matèria, i comencem dient que el dia 6 vàrem tenir una agradable sorpresa, que no va estar en consonància amb la resposta del públic que malauradament no va ser massiva. Es presentava el grup "Yellow Jackets" inèdit per aquestes contrades, ja que era la primera vegada que actuava a Barcelona. Molt en la línia de treball del famós grup, potser per ser més conegut, "Spiro Gira" cultivant un "Jazz-Funky" amb molta més personalitat i creativitat. Cal observar que el compositor i teclista Russell Ferrante va estar a tota hora senzillament excel·lent. Sens dubte un concert ben arrodonit.

Del dia 6 passem a l'11, en el que va actuar també per primera vegada a Barcelona, després d'altres intents frustrats de portar-lo, el gran saxofonista i compositor David Sanborn. Amb una banda en la qual destacava a més d'ell mateix el gui-

tarrista Hiram Bullock. Junts van anar passant revista a molts dels temes que formen part d'una extensa biografia, posant un major èmfasi en l'últim tema, el famós "Close-up". Una experiència, la d'aquesta llarga durada, que s'apropa als ritmes potents i molt marcats del "rock" per quant la cotitzada baterista Terry Lynn Carrington s'amotilla molt bé a les noves característiques musicals del grup. El senyor Bullock va divertir el públic amb una volta molt potent a l'entorn de la plaça, oferint un solo impressionant i brutal amb la "Fender Stratocaster" inalàmbrica (sense fils), i pel que respecte al líder, aquest va fer un paper a la perfecció al regalar un treball acurat i pulcrament ben construït: Un gran saxo alt que segurament va fer molts més adeptes dels que ja té.

Pel dia 17, el basileiro Milton Nascimento va ser l'encarregat de fer passar una bona estona al públic català. La llàstima és que no va ser així, ja que el músic es va limitar a complir discretament i la seva apatia va anar influïnt al respectable de tal manera que la cosa que en un principi tenia que ser interessant i agradable es va tornar insostenible. Una deplorable imatge d'un senyor que es fa dir músic... I pels últims dies del Grec-88, concretament el 26, el més esperat dels concerts, el grup del saxo Wayne Shorter, amb el guitarrista Carlos Santana, (tanto monta monta tanto!!!), un còctel fet a base de matèries primes de primera qualitat, amb músics molt professionals i experimentats. Complement del grup: la teclista Patrice Rushen, el baixista Alphonso Johnson i el baterista Leon "dugu" Chancler per part de la banda de Shorter, i per part de la de Santana, del teclista Chester D. Thomson, i els percussionistes Armando Peraza i José "Chepito" Areas. Es fàcil dir que amb aquests noms el concert tenia que ser impressionant, i la veritat es que així va ser. A la plaça del Poble Espa